

U ohně sedím, přemítám
o všem, co jsem kdy uviděl,
o lučnícím kvítí, motýlech
z letních dnů, kterými jsem šel;

o žlutém listí babím létě
v tolika prošlých podzimech;
o mlze, o stříbrném slunci,
svištění větru ve vlasech.

U ohně sedím, přemítám,
jaký to asi bude svět,
jaké to bude dočkat zimy
a jaro - to už nevidět.

Vždyť všechno, co jsem neviděl,
je víc nežli to viděné!
A každé jaro v každém háji
je zase jinak zelené.

U ohně sedím, přemítám
o lidech z dávno přešlých let
a o lidech, jež nepoznám,
a jaký bude jejich svět,

však zatímco tak přemítám
o časech dávno minulých,
zdaleka krokům naslouchám,
kdy poutník stane ve dveřích.